

Tường Thúy

Chúng Mình Hai Đứa

Trời vào thu thật đẹp, những giải mây trắng như những sợi tơ trời giăng giăng khắp nơi, nổi bật trên bầu trời xanh thẳm. Trong vườn, những ngọn gió mang một chút hơi lành lạnh, nhẹ nhẹ thổi qua những tàn lá cây đang trở màu vàng ửng trong khu vườn nho nhỏ của bà, làm những chiếc lá lã đãng bay đầy sân. Ngồi trên chiếc xích đu trong vườn, nhẹ đu đưa, bà thích thú, thoải mái ngắm cảnh vườn êm ả của một buổi sáng thứ Bảy được nghỉ không phải làm babysitter. Hôm nay không có các cháu, nên nhà chỉ còn có hai vợ chồng già. Bà hay gọi đùa là hai con khi già và còn làm một bài thơ tự trào:

*Có hai con khi già
Ở chung cùng một nhà
Đụng nhau là chí chớ
Những lúc vào hay ra.
Khi già ôi khi già
Trông chẳng giống người ta
Nhăn nheo cùng dùm dỏ
Soi gương ghé thấy bà.*

*Nhưng khi già thương nhau
Một con khi mà đau
Con kia lo sốt vó
Bỏ cả ăn vì rầu.
Thôi, già đành chịu mà
Xấu như khi, như ma
Mình còn nhau là quý
Bên mình vẫn có ta.*

Cầm ly cà phê sữa nóng trong tay, bà nhâm nhi hưởng thụ. Ly cà phê này cũng vẫn của ông pha cho bà. Giờ này không biết ông còn làm gì trong nhà mà chưa ra vườn đi dạo chung với bà vậy. Nghĩ tới ông, bà thấy lòng mình âm áp thật nhiều.

Sáng nào cũng vậy, ông luôn luôn là người dậy trước và là người vào đánh thức vợ sau khi đã pha sẵn một ly cà phê sữa nóng hồi cho bà, một thói quen của ông sau khi nghỉ hưu:

- Em ơi, dậy đi, cháu sắp tới rồi.

Bà mở mắt ra, cái nhìn đầu tiên bà thấy là nụ cười của ông bên gối, nụ cười mà từ bốn mươi mấy năm về trước cho tới bây giờ, vẫn làm bà rung động.

Từ khi kinh tế Mỹ xuống dốc, các hãng xưởng đua nhau dọn ra nước ngoài vì lương công nhân ở đó rẻ. Hãng Spectra-Physics nơi bà làm việc cũng không ngoại lệ. Sau khi training cho đám công nhân từ Thái Lan sang học việc, bà và các đồng nghiệp đã phải khăn gói quả mướp ra khỏi hãng, chấm dứt cảnh “sớm vác ô đi, tối vác về”. Từ đây bà có một job mới, đó là làm babysitter cho thằng cháu ngoại mới sanh và cũng có thời gian nhiều hơn để viết và trông nom mảnh vườn sau nhà; đó là những thú vui của bà lúc về già.

Vì có thói quen hay thức khuya để viết bài, nên sáng nào bà cũng dậy trễ và khi mở mắt ra bà luôn luôn nhìn thấy nụ cười quyền rũ cố hữu của chồng:

- Dậy đi, cháu sắp tới rồi, anh đã pha sữa sẵn cho em, dậy đánh răng rửa mặt xong rồi uống cho nóng.

- Sao hôm nay em mệt quá, chả muốn dậy tí nào.

Bà nhõng nhẽo, ông lại cười:

- Thế để anh gọi điện thoại báo mấy đứa khỏi đem con tới nhe.

Bà bật nhồm dậy, tung chăn ra khỏi giường:

- Thôi được rồi, đừng dọa em, em dậy đây, anh khỏi phải gọi tụi nó nữa.

Mỉm cười, ông nhìn bà nhanh nhẹn đi vào buồng tắm như chưa hề nói mệt bao giờ. Ông biết, dù mệt tới đâu mà nói đến thằng cu cháu ngoại là bà tỉnh như con sáo sậu ngay, chả là thằng bé này là đứa cháu độc nhất được bà chăm nuôi từ lúc mới sanh đến giờ. Mấy đứa cháu nội ngoại khác không được

bà lo như thằng cháu này vì lúc đó bà phải đi làm, bà chỉ trông chúng vào những ngày bà được nghỉ thôi.

Thời gian đó ông thấy bà thật cực, ngày nào bà cũng dậy từ ba giờ sáng đến sở làm tới bảy giờ tối mới về tới nhà. Bà thường đùa bảo ông:

- Chả bao giờ em thấy ông mặt trời cả, sáng ra khỏi nhà thấy toàn là trăng với sao, tối ra khỏi sở lại chỉ nhìn thấy sao và trăng không hà.

- Anh nói em rồi, làm over time ít thôi, mấy năm nay cứ quần quật như em làm sao chịu nổi.

- Nói như anh ấy thì bao giờ mình mới trả xong nhà. Vợ chồng mình qua đây trẻ, nếu bây giờ còn trẻ, còn sức, không ráng cày để trang trải cho xong cái nhà thì đợi đến lúc nào nữa. Con cái chúng nó phải lo cho cuộc sống của chúng nó, mình đâu có thể dựa vào con được. Với lại ở bên Mỹ này em thấy hai vợ chồng mình nên có căn nhà riêng sống với nhau tự do hơn, thoải mái hơn, em không muốn ở chung nhà với các con đâu, dù con mình ngoan, có hiếu với bố mẹ nhưng chung đụng sẽ có nhiều phiền toái lắm, anh nghĩ có phải không?

Ông thấy bà nói cũng có lý. Ông đọc báo thấy có nhiều hoàn cảnh gia đình chung đụng khá phức tạp. Gia đình ông may mắn hơn họ, ông bà đã có những đứa con thành danh và rất hiếu thảo. Đó là cái phúc trời cho ông bà. Tuy vậy thấy vợ quá cực, ông không đành lòng nhưng thôi bà đã thích ông cũng chẳng cản được.

Cuối cùng rời căn nhà cũng trả xong, hai năm sau thì bà bị lay off vì hăng của bà chuyển ra ngoại quốc, bà cười bảo ông:

- Anh thấy chưa hồi đó mà em mà không tham, chẳng bỏ sót một giờ overtime nào, thì bây giờ làm sao có đủ tiền trả tiền nhà khi chỉ có mình anh đi làm. Nghĩ cũng may thật đó anh nhỉ, bây giờ thì em tha hồ có thời gian để take care cái vườn của em rồi.

À, kỳ này Tí Dung sanh sẽ không phải đem con đi gửi nữa. Em sẽ làm vú nuôi cho con nó. Nghĩ lại mà thấy thương cho mấy đứa bé kia, cứ bị tha hết chỗ này đến chỗ khác để gửi. Ông thấy phần lớn những người đàn bà VN giống như vợ ông:

Bỏ cả một đời lo hết cho chồng, cho con rồi bây giờ lại tới cháu mà đều là tự nguyện cả. Hình như các bà lấy đó làm niềm vui và lẽ sống của đời mình.

Đối với vợ ông, có lẽ chẳng có gì trên đời làm cho bà quan tâm bằng được lo lắng, chăm sóc, các con, các cháu. Cứ mỗi chủ nhật, bận gì thì bận, các con phải đem lũ cháu về thăm ông bà. Vẫn biết rằng khi chúng nó về thì bà sẽ rất cực vì phải lo nấu nướng đủ mọi thứ theo yêu cầu của chúng nó:

- Mẹ ơi, mai tụi con về mẹ nấu cái gì hờ mẹ, bún bò hả mẹ, phở hả mẹ, hay là mình đi ăn tiệm cho mẹ đỡ mệt mẹ nhé.

- Vẽ chuyện, ăn tiệm chi cho tốn tiền, muốn ăn gì nói, mẹ nấu cho ăn. Mệt mỗi cái gì, tao làm chỉ một loáng là xong thôi.

Rồi chúng nó đến thăm, bà lại tất bật tụi bụi, nấu nấu, nướng nướng, hết món này tới món khác.

Nhìn các con, các cháu sì sà, sì sụp, bà vui lắm. Ăn xong, bà lại lo gói phần cho từng gia đình mang về, nhiều khi chả chừa lại gì cho ông cả, hỏi đến bà cười trừ:

- Anh muốn ăn gì thì em nấu, chứ các con nó thích mà mình không đưa thì coi sao được.

- Anh biết, các con chúng nó thích về nhà mẹ ăn, vì ăn xong còn có food to go, làm gì mà chả thích.

Bà rất là tình cảm, mỗi khi đưa các con cháu ra về, bà vẫn luôn đứng thật lâu ở trước cửa, nét mặt thần thờ, dù xe các con đã đi khuất đã lâu. Và lần nào ông cũng phải ôm vai vợ đưa bà vào nhà:

- Vào nhà đi em, tuần sau tụi nó lại đến nữa mà.

Bà làm mệt như thế đấy nhưng làm cho các con, ông lại thấy bà khỏe ra mới lạ chứ, chả thấy than tiếng nào, nhưng khi chỉ có hai ông bà với nhau, bà thỉnh thoảng lại:

- Anh ơi, sao hai cái vai em nó nhức quá, anh bóp dùm em đi.

Hoặc:

- Anh ơi, sao em mệt quá, cái đầu nó nặng nặng làm sao ấy, anh bắt giớ dùm em đi.

Cái điệp khúc này chả bao giờ thấy xuất hiện khi các con, các cháu đây nhà. Ông biết bà buồn vì nhớ các cháu nên nhõng nhẽo ông một chút, thôi thì chiều bà một tí cũng chả sao coi như trả lại cái công bà lo cho ông khi còn trong tù:

- Anh nói em rồi, trời nắng chang chang thế này mà cứ lo cho mấy cái cây, rồi khuôn khuôn vác vác chỗ này ra chỗ kia, làm sao mà không nhức đầu, nhức tay, không mệt sao được, cái cây nó chưa chết thì em đã lặn đùng ngã ngựa ra rồi, bảo chả bao giờ chịu nghe chồng cả.

- Nhờ có một tí mà đã trừ vợ lặn đùng ngã ngựa, em mà lặn đùng ngã ngựa í à, cứ là cho anh ở một mình, mò cô vợ lúc đó mới biết thế nào là lẽ độ, mới thấy không có vợ là cô đơn như thế nào cho biết, cứ ở đó mà trừ đi.

Ông nghe bà đay nghiến, bật cười:

- Ai dám trừ em, cái tướng em sống lâu như ông Bành Tổ ấy, trừ cũng không chết được. Với lại, ông tình tứ, thiếu em làm sao anh sống được, lấy ai yêu anh, để dạy dỗ anh, la anh nhỉ, hi hi.

Bà lờm yêu ông một cái thật dài:

- Ai dạy ông ăn nói nham nhở vậy, già rồi đó nhe, không phải trai tơ như ngày xưa đâu đấy Trung úy ạ.

- Thiếu tá chứ không phải Trung úy đâu, nhầm rồi.

- Em chỉ thích Trung úy thôi.

Ngày xưa, khi còn trẻ, trong cái gia đình nhỏ bé của ông, khi chưa có con thì ông là nhân vật số một của bà. Khi đứa con ra đời ông thuộc về vị trí thứ hai. Bây giờ về hưu rồi, trong căn nhà nhỏ ở nước Mỹ này thì đang từ số hai ông tụt hậu về tới số bốn; theo thứ tự ưu tiên như sau: thứ nhất là thằng cu Paolo, thứ hai là mảnh vườn, thứ ba là cái computer và sau cùng mới tới ông. Những hôm bà phải lo cho thằng cu vì nó bị ể mình, bà nhờ ông tưới cây dùm đằng trước và đằng sau nhà. Không hiểu tại vì ông tưới cây kiểu “qua loa rơ măng” hay tại trời Tucson quá nóng, cái nóng của vùng sa mạc, làm cây của bà

héo queo.

Bà bực ông quá trời:

- Nhờ có mỗi một việc là tưới dùm đám cây mà cũng không xong. Anh coi, anh tưới kiểu gì mà cây của em chết khô hết vậy. Em đã nói rồi, tưới nhiều nhiều nước một chút, nước mới thấm xuống rễ chứ, tưới cái kiểu “đi qua hàng nước” như anh ấy hả, cây không chết mới là lạ đó.

- Em ơi, có giấy báo cảnh cáo xài nhiều nước quá rồi đó, nó tăng tiền nước không nói làm gì, nó cúp mới là có chuyện đấy, chứ ở đó mà tưới nhiều nhiều vào.

- Thôi đi ông nội, lúc nào cũng có lý do, chứ không phải anh sợ phải trả tiền nước hả? Vậy chứ mà khi nào cây cối ra hoa, ra quả thì ai đến nhà cũng khoe là tôi take care đấy. Ghét cái mặt, lần sau không thêm nhờ nữa.

Nói xong bà vác cái mặt xung xĩa, nặng chình chịch, ngoe nguẩy đi ra vườn. Ông nhìn theo hóm hình:

- Này, đũa nào ngày xưa nói yêu người ta đấy nhỉ, sao bây giờ lại nói ghét thế.

Bà không quay đầu lại, mỉm cười một mình khi nghe ông léo nhéo, nhưng kệ ông, bà đã nói rồi, bà biết mình sẽ không đầu lại cái miệng của lão già Tâm Lý Chiến này đâu, lờ đi là thượng sách.

Bà nhớ lại ngày xưa, cũng vì cái miệng khéo nói của chàng Trung úy trẻ tuổi, đẹp trai của cục Tâm Lý Chiến mà bà đã theo chàng dzề dinh. Đúng là duyên trời định. Chuyện là như thế này. Ngày ghi danh vào trường Luật hôm ấy rất đông, các cô cậu sinh viên chen lấn nhau, đã vô tình đẩy chàng Trung úy đứng sau xô trúng bà. Bị đau bà đã quay lại quạt chàng Trung úy vô tội một mách, tưởng rằng chuyện đụng độ giữa bà và anh chàng Trung úy trong cái ngày ghi danh đó chỉ là sự tình cờ. Ai ngờ sau đó,

ông bồ Đại úy của cô bạn lại ngẫu nhiên giới thiệu bà với người bạn của ông ta. Cái anh chàng Trung úy có cặp mắt tình tình và nụ cười hớp hồn mà bà gặp ngày nào ở trường Luật đấy. Ôi, thế mới biết cái số “chạy trời không khỏi nắng” nên oan gia lại kết thành duyên ương.

Lấy nhau rồi mà chàng cứ quen như hồi còn độc thân, mỗi lần chở vợ đi ra đường là chàng lại quên bém đi mất cái rờ-mọc phía sau, cứ thản nhiên ngo các cô đem đẹp chạy xe quanh mình. Vợ hỏi gì cũng không nghe để trả lời. Cô vợ ngồi phía sau thấy vậy, để ý vài lần là bắt quả tang ánh mắt chàng đang phiêu du tại đâu ngay. Tức lắm, nhưng giữa đường không lẽ gây gỗ, thôi thì anh làm sao, em làm y vậy cho bỏ tức.

Chàng hỏi, không thèm trả lời, thấy vậy chàng bèn quay lại:

- Anh hỏi sao em không trả lời, đang nhìn ai vậy, quen hả?
- Ai đâu? Có quen đâu? Tại thấy đẹp trai quá thì ngo vậy thôi.

Nàng tinh bơ trả lời.

- Ăn nói với chồng như vậy đó hả? Đùng quên cô là gái có chồng rồi đó nghe?

- Bộ có chồng thì không có quyền thưởng thức cái đẹp sao?

- Thưởng thức cái đẹp thì không ai cấm, nhưng không được quyền ngo đàn ông khác; đẹp xấu gì kệ người ta, nhìn chồng đủ rồi, nghe chưa?

- Nhìn chồng? Ngồi đằng sau có thấy gì đâu mà nhìn, thấy có cái gáy không hà, nhìn chán thấy mờ. Ờ, bộ ghen hả? Biết vậy thì đùng nhìn các cô khác nữa, người ta cũng biết ghen chứ bộ. Đùng có độc tài đảng trị với vợ chứ.

- Nói không nghe lại còn dám cãi nữa à? Ghê thật!

“Mình làm thì không sao, vợ làm thì mắng”, tức quá không lẽ lại nhè giữa đường sao. Nàng bèn không thèm ôm eo ếch người ta nữa, nắm cái yên xe coi bộ còn thích hơn. “Phải trả thù mới được” nghĩ vậy. Vừa lúc xe ngừng tại đèn đỏ, trong khi chàng còn đang mãi giảng moral dạy vợ, nàng bèn nhẹ nhàng xuống xe, đi vào lề đường, mặc cho chàng lái nhải một mình. Đèn xanh bật lên, chàng thản nhiên phóng xe đi mà không hay cái rờ-mọc mất tiêu rồi. Nhìn theo xe chồng chạy đi, nàng tùm tùm cười, và cứ thùng thảng, từ tốn bước như kẻ

lãng du nhàn hạ và chờ ông chồng quay trở lại.

Chỉ vài phút sau, nàng thấy chàng leo lên đường, phóng xe cái kết tới bên cạnh, mặt hầm hầm như ông Trương Phi:

- Em làm cái trò gì vậy? Làm người ta hết hồn tưởng té ở đâu. Lớn rồi mà cứ như con nít ấy, động một tí thì dỗi. Lên xe đi, còn đứng đây làm gì nữa? Bộ em muốn để người ta tưởng tôi tán em sao? Tôi đang mặc đồ lính đó, lên xe đi.

- Lên thì lên, làm gì mà sừng cò với em vậy. Cái mặt em cũng đáng để cho anh tán lắm chứ.

Vừa nói nàng vừa dí mặt mình sát mặt chồng:

- Ngó coi, đẹp không, đáng cho Trung úy tán không?

Chàng bật cười, giận hết nổi vì cái mặt xí xọn của vợ:

- Rồi, đẹp, đáng lắm, thôi lên xe đi bà.

Nàng leo lên ngồi phía sau, chàng bèn vòng tay lại cầm tay vợ đặt vào eo mình và giữ ở đây:

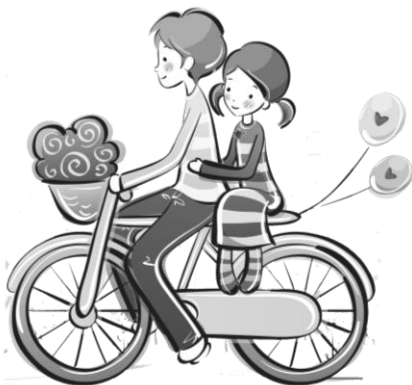
- Thế này cho chắc ăn, khỏi bị rớt nữa.

Nàng áp đầu vào lưng chồng, nhắm mắt lại mà nghe hạnh phúc tràn đầy:

- Lưng anh êm quá.

Nghĩ tới đây, bà mỉm cười một mình cho cái tính đành hanh của cô con gái Bắc kỳ ngày nào. Lan man bà lại nghĩ tới những năm tháng ông phải lao đao trong ngục tù Cộng Sản, bà đã theo chân chồng đi thăm nuôi từ Nam ra Bắc rồi lại từ Bắc vào Nam. Những ngày khốn khó, cực khổ ấy nhờ ơn trên thương rồi cũng qua đi. Bây giờ vợ chồng con cái đã có một cuộc sống bình an nơi quê người. Các con của ông bà cũng đã thành danh, nên người, lúc này là lúc ông bà có thể hưởng thụ cuộc sống an nhàn của tuổi già, bên đàn con ngoan, bên bầy cháu dại.

- Hạnh này, sáng nay ngoài này hơi lạnh, em lại quên mặc áo ấm rồi. Áo đây, mặc vào đi kéo cảm lại thì khôn. Em vẫn chưa khôn đâu đó.

Đang nhắm mắt để mơ về ngày xưa, nghe tiếng ông, bà mở mắt ra đã thấy ông với chiếc áo len trước mặt. Ông âu yếm khoác chiếc áo lên người bà:

- Em là chúa lười mang áo lạnh theo. Trời trở gió rồi đấy, ốm lại rồi thì mới làm sao.

Bà cảm động nhìn ông không nói gì, nhưng bà đã thấy trong mắt ông cả một trời yêu thương ông dành cho bà. Lo lắng cho bà, chăm sóc cho bà đó là những điều ông thường làm cho vợ mình. Và chính bà, bà cũng hiểu tình yêu bà dành cho ông không gì có thể so sánh được. Những lúc ông ốm đau hay mệt mỏi, chỉ có bà luôn ở bên cạnh ông, nâng giấc cho chồng, com cháo, thuốc men cho đến khi ông bình phục.

Ngày hôm nay ông bà hiểu rằng họ vẫn còn có nhau đó chính là niềm hạnh phúc vô bờ mà Thượng Đế đã ưu ái ban cho mình vậy.

Bà nắm tay ông kéo đi:

- Ra đây em chỉ cho anh xem, cây gấc đậu quả rồi đấy anh ạ. Đâu đây tiếng chim ríu rít trong lùm cây như đang chia sẻ niềm hạnh phúc với đôi vợ chồng già, như đang chúc phúc cho họ mãi mãi bên nhau trong đời.

Tường Thúy

